

BAJTÁRSI

LEVÉL

1957. évf. 11-12. sz. levél 91. oldal Utrecht, 1957. XII. 18.

1957. KARAGONYIARA.

Uram a Te köztünk való megjelenésed 1957. évének megünneplésére készülünk. Ne haragudj reánk magyarokra, ha csak akarunk ünnepelni, de azt nem tudunk.

Te tudod Uram, hogy akkor, amikor még nem volt annyi könny, jajszó a Tisza-Duna táján, az orosz steppek velőkgig ható hidegében, ahol ma otthonos a magyar -bár nem jószántából- le tudtunk mondani önző érdekeinkről csak azért, hogy azoknak, akiket Te úgy szerettél, a gyermekeinknek örömet tudjunk szerezni születésed napján, s velük együtt ünnepeljünk!

Te láttad a karácsonyfa alatt gyermekeink imára kulcsolt kezeiket s a mi deresedő fejünket, reszketeg kezünket; együtt imádkoztunk velük, együtt énekeltük velük: "Hennyből az angyal eljött hozzátok pástorok..."

Láttad, amint évszázadokon át maroknyi magyar néped Érted bátran kiállt, életét-vérét áldozta csak azért, hogy a Te szent tanításodat mások is meg tudják tartani. Testével védelmezte Európa kereszténységét, hogy a török-tatár meg ne rontsa, el ne pusztítsa azt, amit hennük építettél.

Ott voltál velünk Muhinál, Mohácsnál, Világosnál s mindenütt, ahol népünk vérzett. Áldó kezéd felemelte, megerősítette hitében a megmaradottakat, megokeasítottad népünket csak azért, hogy le tudja küzdeni a legközelebbi támadást, mely Ellened indult.

Láttad az utóbbi évtized nyomoruságát és azt is, hogy magyar nemzetod nemcsak dicsőségében hajtja meg Előtted fejét, de nyomoruságában, megintzottságában is. Talán soha annyira nem érezték egyedüli segítő kezedet, mint éppen a legborzalmasabb időben. A Te házaid kevésnek, kicsiknek bizonyultak azok részére, akik Téged imorolva imádni akartak, akik pártfogásodat, oltalmadat kérték. Világgá üldözöttségünkben, szét-szórtságunkban, elhurcoltságunkban, lerongyolódottságunkban, nyomorunkban, éhezésünk közepette és amikor több olyan sebből vérzik nemzetünk, amiből egy is halálos, csak Benned bízunk és bízunk ma is.

Tudjuk Uram, akiket szeretsz, azokat látogatod meg legjobban csapásokkal csak azért, hogy erősítsd őket hitükben, hogy próbára tedd Benned való bizodalmlukat, s elkövetett bűneikért megbüntesd őket.

Uram, de Te vagy az örök igazságosság is!

Jelen voltál, Te adtál engedélyt arra, hogy alig egy évvel ez-előtt a pokol legvadabb, leggonoszabb, legmodernebb ördögei népünkre rá-rohanjanak. Te láttad azt is, mikor gyermekeink, fiataljaink, leányaink a sír szélére állókkal egysorban, pusztakézzel, körömmel védekeztek a modern kor páncélosaival szemben. És legyőzték azokat a Te segítségoddal, a Te akaratoddal, mert fenntartás nélkül hittek és hisznek Benned.

Tizezren adták életüket Érted; más tizezrek Szibéria hósiiva-tagjaira hurcoltattak talán azért, hogy ott is Téged szolgáljanak példát adásúkkal. Megint más tizezrek kezükben kis motyójukkal, de szívükben, lelkiükben akaratodban való megnyu vással, zokszs nélkül hagyták hátra

egy élet küzdelmes munkájának gyümölcsét csak azért, hogy Téged továbbra is szabadon szolgálhassanak, hogy példát mutassanak másoknak.

Uram, mi a Te születésed 1957. évében nem tudunk ünnepelni. Mi csak emlékezni tudunk arra, hogy Te csaknem kétezer évvel ezelőtt azért jöttél a földre, hogy itt megkezdjed szenvedéseid sorozatát s megváltad a világot.

A Te szenvedésedből dicsőségesen elfoglaltad az örök élet trónját mennyei országodban.

Elégeld meg most már magyar néped megpróbáltatását. Lásd meg hitét, irántad való bizodalmat, szeretetét a nemzetünk életében eddig a legnehezebb időben is. Maroknyi nemzet vagyunk a népek milliái között, s elpusztulunk, ha Te nem segítesz!

Nemzetünk, népünk eleget szenvedett már. Add hát Ur m mielőbb, hogy újból Hozzád emelkedhessék, a Te nagyobb dicsőségedre!

Uram, legyen meg a Te akaratod!

oooOooo

KÖNYÖRGÉS.

Ha néha eltakarna
Előlem ördögárnyék,
Segíts sietve monnem
Eléd egy fényugárért!

Hogyha szemembe esne
Porszemnek a hiúság,
Láttasd, hogy földi kincsnél
Többet ér a fiúság!

Mikor konok szívemben
Hang nélkül sír a lélek,
Vedd el gonosz varázsát
A kárnak és szemétnak!

Pislogó gyertyabél kér,
Megrepedetett nádszál:
Ne olts, ne törj el Jézus,
A magadénak lássál!

oooOooo

CSENDŐRSORS-MARTYRSORS.

Kárpátaljára 1939. tavaszán helyeztek át Őrsparancsnokul. Ott szolgáltam egészen az összeomlásig.

Magyarország nagyrésze -1944. év végén- már orosz megszállás alatt állott, de mi még a szolgálati helyünkön maradtunk. Központi irányítás nem volt. El voltunk zárva minden összeköttetéstől, s így csupán a hírekre voltunk kénytelenek támaszkodni.

Öntevékenyen indultunk el az ország belsejébe, én a feleséggemmel, minden vagyonunkat hátrahagyva, gyomorosan. Egy darabig egyenruhában, de később polgári öltözetben róttam az utat. Az öt évi kárpátaljai szolgálatom alatt türethetően megtanultam oroszul, s így az orosz megszálló alakulatokon keresztül, minden baj nélkül szerencsésen megérkeztünk a délvideki szülő-falumba. Hogy mennyi viszontagság után sikerült, ezt nem akarom külön leírni.

Szülő-falumban volt egy házam, egy kis földem és szőlő, melyeket a közel 20 évi csendőrségi szolgálatom alatt megtakarított pénzem-ből vásároltam. Itt szörnyű látvány fogadott. A lakásban orosz lovas alakulat volt elszállásolva. Említenem sem kell, hogy a lovak a lakásokban, míg az emberek a melléképületekben voltak. Valahogy ez a fordított helyzet példázta a szovjetember egész lényét. Ekkora szemtelenség láttán méregbe jöttem, és oroszul erőlyesen rájuk ripakodtam: "Azonnal takaroztatok ki!" Kérdezték, hogy partizán? Én meg bölintottam s erre eltávoztak Isten-hírével.

A lakásban az ablakig ért a trágya. Feleséggemmel neki láttunk a takarításnak, és rövidesen rendbehoztuk a házat.

Közben megtudtam, hogy itt egy régebbi Őrsállomásom székelyén szolgálatot teljesítő állomásfőnök lett a kommunista titkár. Megjelentem nála és a helybeli rendőrségen, hol Bohos Mihály volt csőf. lett a parancsnok, mint alhadnagy.

Közelben élt az apósom, mint lakatosmester. Volt neki egy darab malmal és szecska-vágója. Ott ő lett a párttitkár. Sohasem tételeztem fel kettőjükről, hogy régi kommunisták. De volt ilyen sok csalódás abban az időben.

Körülröttem tobzódott a terror. Elgondolkoztam a dolgok felett. Hát ilyet tud változni a világ? Sok időm azonban nem volt a töprngésre. Neki láttam és szerény kis birtokomon gazdálkodtam. Tapasztaltam, hogy csendőr mivoltomért egyelőre nem bántanak. Megrettentett ugyan a terror, de bíztam abban, hogy egyszer és hamarosan ennek is vége lesz. Tévedtem, mert a későbbiek során saját bőrömmön tapasztaltam meg, hogy milyen a kommunista világban a való élet. Még mindig reméltem egy pálfordulásban. Ezt a reményeséget megerősítette az a tudat, hogy a községemben egy régi ismerősöm és az apósim is párttitkár. Nem avatkoztam bele semmibe, csak szorgalmasan dolgoztam tovább.

A helyi párttitkár 1947. tavaszán felkeresett lakásomon. Rövid beszélgetés után tudtomra adta, hogy az apóssal egy határozatot, miszerint néhány községgel odébb kineveztetnek párttitkárnak. Vállaljam el, ott egy sem ismer senki és soha nem lesz kellemetlenségem amiatt, hogy csendőr voltam.

Hirtelen haragu ember vagyok, de ekkora szemtelenség még jobban felbőszített. Nem tételeztem fel róluk -különösen az apósról ki nagyon- jól ismert-, hogy erre is képesek. Mérgesen azt válaszoltam: "Uram! Ön is nagyon jól emlékszik, mikor X. községben, a Hősök napján, minden évben az 1919-es kommunista forradalom alatt elesett cső. bajtársaink sírját koszorúztuk meg. Ott volt Ön is minden alkalommal, mint állomásfőnök. Tudják nagyon jól rólam, hogy csendőr voltam, vagyok és leszek. Már pedig kiméljenek meg attól, hogy megszegjem az esküt, mit egyszer tettem. Csinálják nélkülem a történelmi szegyet, mely körülöttünk folyik. Hagyjenak engem békével! Szégyeljem magukat!"

Egy szó nélkül sarkon fordult, és eltávoztában azt mondta, hogy "nagyon megbánod Te még ezt!"

Itt emlitem meg, hogy a népbírósági tárgyaláson a fenti kijelentéseim lettek a vád sarkalatos tételei. Semmi kétségem az iránt, hogy ő jelentett fel.

Egy pénteki napon -1947. június 13-án- egyedül voltam odahaza lakásomban. Ugy 10 óra tájban d.c. megjelent Bohos Mihály volt cső. helyi rendőr parancsnok három polgári ruhás egyénnel. Az egyik polgári ruhás megkérdezte, hogy ki vagyok? Én megmondtam a nevemet. Majd aztán: "Tudomásunk van arról, hogy Önnek a birtokában fegyver van. Adja elő és nem lesz semmi bntódása." Én invitáltam őket, hogy korossék azt meg. Szét is néztek, de csak egész felületesen. Még most sem gondoltam semmire. Majd az előbbi azt kérdezte, hogy volt Ön katona? Én válaszoltam, hogy soha nem voltam katona, én csendőr voltam. Összenézett a három polgári ruhás, és az egyik mintha csak magának mondaná: "Ja, vagy ugy!" Majd készültek elmenni. A kapuból visszazól az egyik: "Nézze kérem, csak egy bagatel ügyről van szó csupán. Jöjjön fel a község házára öt percre." Ugy ingesen elindultam velük. Amikor az utca sarkára értünk, ott látok egy fekete gépkocsit. A polgári ruhások invitáltak, hogy szálljak be én is és nem kell gyalogolnom. Gyamutlanul beszállottam. Amikor láttam, hogy nem a község háza felé haladnak, hanem rátértek egy másik útra, gyamut fogtam és elkaptam az ajtó kilincset, hogy kiugorjak. Pisztollyal egy ütés a tarkómra és veséremre, elvesztettem az eszméletet.

Akkor még nem is sejtettem, hogy hova kerülhetek? Csak később tudtam meg, hogy Budapestre a katonapolitikai osztályra szállítottak. Itt megkezdődött még aznap éjjel a kikérdezésem. Igaz, hogy ennek semmi köze a kikérdezéshez, mert kérdezni ugyszólván semmit sem kérdeznek, hanem dobálják az embert egyik helyiségből a másikba, hol aztán mindenütt a közep-kort megcsufoló kínzásokon, verésekben esik át az ember. Ezek a szobák erős neon-fénnyel vannak világítva; az ember elveszti a látó- és ítélté képességét. Hogy ez mit jelent, csak azok tudják, kik ilyen magamfajta "meghívott vendékként" megfordultak ott.

Nem akarom most részletezni, s csak annyit, hogy 72 órai étlenszomjan tortura után pokrócba vittek le a pincébe. Itt bedobták egy cellába. A fogaimat mind egy szálíg kiverték. A két ajkam, a foghúsom, talpaim és hátsó részem csupa cafat volt. A fejemet egy akós hördőnk képzeltem. Lára állni hetelig nem tudtam, orvosi kezelés itt ismeretlen

fogalom volt. Röviden: sommásan elintézték anélkül, hogy egy kérdést tet-
tek volna fel.

Bajtársaim! Ekkor már ízelítőt kaptam a kommunista paradicsom
oly hangzatos áldásából. Azt hittem, hogy ezzel túl vagyok mindenem, ezt
a "kis oktatást" majd csak kihoverem és kész. Tévedtem most is, mint ed-
dig, mert ez csak olyan kezdetleges kőstől volt. A java még ezután jött.

A kis cellában, mely talán 4-5 ember részére elegendő, 13-an
voltunk. A nevek nagyrészt elmosta már az emlékezetembe az a sok mér-
hetetlen szenvedés, melyeken a későbbiekben átstem. De jól emlékszem
v. Jány Gusztáv vezéreztetése, aztán M. M. zls-re és B. J. szkv-re, ez utób-
bi később zsidó munkaszolgálatosoknál való szolgálatteljesítéséze miatt
15 évi fegyházat kapott. Itt volt még három honvéd ezredes, aztán Losonc-
ra való ügyvéd és egy jugoszláv kém, de a nevükre már nem emlékszem.

Mindannyian hasonló torturán esetünk át, s a kölcsönös szen-
vedés megszüntetett minden társadalmi válaszfalat. Egymás sebeit ápol-
tuk. De hogyan? téptük az ingünk tisztább részeit és ezzel kötözgettük
egymást.

Csodálatos volt v. Jány vezéreztetett törhetetlen magatartása.
Ő tisztában volt sorsával, de atyai jóssággal vigasztalta azokat, kik a
későbbiekben szélén állottak. Egy alkalommal megkérdeztem őt: "Mit gondol
kedgyelmes uram, milyen lesz az ítélet ellenünk?" Kedélyesen válaszolt:
"Nekem golyó, s neked fiam kötél. Ebbe bele kell nyugodnunk."

Később igen sokat elmélkedtem azon, hogy mily szerencsétlen
naptár szerinti pénteki napon estem hálóba, és az első fogságom alatt is
13-an voltunk. Soha életemben nem voltam babonás, de a lelki megtörtség
és az ugyszólván mindennapi tortúra után eme 13-as számnak véltem az
én szerencsétlen helyzetem alakulását.

Itt velem a Szőrényi alez. csoportja foglalkozott. Ez a vad-
állat hírhedt volt arról, hogy nem vett bennünket emberszámba. Amikor el-
késztitették rólam a jegyzőkönyvet, lényyszerítettek, hogy írjam alá. En von-
koztam, mert abban olyan valótlanságok voltak, melyeket sohasem követtem
el. Ráfizettem, mert kezdték előlről.

Az "előkészítések" mindig éjjel voltak. Rettegtünk az éjje-
lektől. Egész nap lehetetlen volt az alvás. Most sem tudom megérteni,
hogy mi tartotta meg bennünk az életet? Az összes ruházatunk a kínzások-
verések következtében csupa vér volt. Az állandó vérvesztés és a gyen-
ge táplálkozás következtében annyira legyengültünk, hogy minden alkalom-
mal az örök pokrócban vitték fel a "kihérdezésekhez".

Most - így lo év távlatából - elem révül az ott eltöltött idő.
Ez egy foknál mélyebb volt az állati sornál. W.C. nem volt. Ki-li az
étkező csajkáját használta erre a célra. Utána ebből ettük meg a szűkös
kis eledelt, amilyent békóban a sertéseimnek sem mertem volna adni. Ter-
mészetesen sohasem tudtuk csajkáinkat elmosni a vízhiány miatt. Az ott
létem alatt egyszer sem tudtam megmosakodni. Hála Istennek, immár a mult-
té régen!

Egyik éjjel Szőrényi magához rendelt. Az előző napi torturá-
tól nagyon gyenge voltam. Az örök úgy támogattak fel. Mint már írtam, az
orvosi kezelés itt ismeretlen fogalom volt; aki nem bírta ki, az belehalt,
és a Dunába került. Soha nem felejtom el a szavait. Nagya elé tiltetett,
és szűres, wizenyős szemével szótlanul nézett egy darabig, majd ordított:
"Te marha fasiszta! Miért nem akartál közeink jönni? Ha én most azt mon-
dom neked, hogy Te öldted meg az angol királynőt (ez volt a szava járása
mindentkinél) és erre száz tanut állítok, mit sem tehetsz és nem is tar-
tozom véled senkinek sem elszámolni! Tehát kutya lógni fogsz, és szépen
aláírod, amit akarok! Érted?!"

Láttam, semmi értelme a további makacsságnak. Ha nem írom alá,
ugyis agyonvernek. Ha pedig aláírom, egyszerűen felakasztanak, és ez szer-
intem nem jár olyan testi fájdalommal. Tehát aláírtam a jegyzőkönyvet.

Lelkemben ezután a megbóklás lett úrrá mindennel szemben.
Éreztem, fel kell készülnöm a halálra. Hetek óta - úgy magamban - igen so-
kat imádoztam. Bűnhocsánatért Istenemhez nem esedeztem, mert nem éreztem
magam bűnösnek. Hogy csak csendő voltam, ez szerintem egy többlet volt
a hazám és fajtám iránti szeretetemben.

Nyolc heti ittlét után atszállítottak a hálóba. Hogyan sé-
rüléseink: gyógyultak, aszerint tartották meg a tárgyalásokat. Hogy ezek
a tárgyalások miként folytak le a jog megsűfolásával, arról majd később
számolok be. (folytatjuk)

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Ha a Kreml hatalmasainak ténykedéseit helyesen akarjuk megítélni, akkor elsősorban a Szovjetunio vezetőinek "lelkiállapot"-ával kell foglalkoznunk.

Nincs a világon még egy másik kormányzat, amely annyira a hangulat pillanatnyi hatása alatt állana, mint a szovjet vezetői. Ez természetes is, mert nincs még egy ország, amelyet oly kevés ember kormányozna. Az egyeduralmak sajátossága, hogy egy-két diktátor politikai felfogása és elgondolása feltétlen irányadó az uralkodó alá erőszakolt tömegekre.

A Szovjetunióban nincsenek politikai pártok (egy árt rendszer), nincs is választott parla ent (még hozzá többnyire két házból áll), amelyek a pillanatnyi hangulat befolyására fékezhetőleg hatni tudnának. A szovjet vezetői ösztönös és heves reagálása az eseményekre már előre könnyen lemérhető, ha valaki hosszabb időn át rendszeresen figyelemmel kíséri azokat. A marxizmus, leninizmus és stalinizmus doktrináiban vannak megállapítva azok a tényezők, melyek a szovjet rendszerben az ingadozásokat kiegyenlíteni és ebben az értelemben talán a parla entet is pótolni hivatottak.

A nyugati demokratikus országok különböző politikai pártokból összetevődött parlamentjei más és más módon reagálnak az egyes eseményekre. Nehéz előre megjósolni, hogy az ilyen parlamentek az eseményekkel szemben milyen álláspontra helyezkednek. A doktrínák azonban fixek, melyek mellett természetesen a diktátorok hangulata is nagy szerepet játszik. Ettől függ aztán az is, vajjon a sztalinizmust szüneteltetik-e s helyette a leninizmust alkalmazzák, avagy ismételten visszatérjenek az előbbi kegyetlen módszeréhez.

A kérdés, hogy a stalinizmus előtérbe lépjen-e vagy sem, az előbbi körülményektől függ: Amennyiben a szovjet hatalmasai biztonságban érzik magukat, lazítanak valamit a rémuralmon. Ezt szívesen is teszik, mert maguk is félnek a terror visszahatásaitól. De ha a terroruralom reakciói mutatkoznak és a dolgok kezdenek rosszul állni, a vezetőik fölélmelme fokozódik, és visszaállítják a stalinizmust, a dühöngő rémuralmat.

Egy idő óta a szovjet vezetőkben teljes pánik uralkodik. A hatalom egyedüli birtoklásáért folyó verseny mellett azok az események, amelyek Kelet-Németországban kezdődtek, Lengyelországban folytatódtak, és Magyarországon a tetőpontra hágtek, egy egész világot döntöttek össze a szovjet vezetőkben. A Kreml urai ugyanis mindenben csalódtak: a fiatalokban, a munkásokban, a rendőrségben, a katonaságban, a elyők pedig dédelgetett kedvenceik voltak. Sőt, a saját megszálló csapataikban is csalódnok kellett.

Ami a múlt év október óta történik, az mind az említett megváráskódtatásnak a következménye. A szovjet vezérkar addig a Kelet-német, a lengyel, a magyar fegyveres-erőket, mint jelentős tényezőket könyvelte el a saját javára! És egyszerre csak kitűnt, hogy ezek nem segítők tényezők, hanem ellenkezőleg tohertételek. Ugyanis komoly esetben az említett fegyveres-erőknek a fékmentetése csaknem annyi szovjet hadosztályt igényelne, amennyit a hadműveletre szántak.

Az eddigi tervek teljes átállítása vált szükségessé. De az átállítás és az új tervék keresztülvitele sok időt igényel. S ez az időszak a szovjet részére nagyon veszélyes lehet, mert nem bíznak a nyugatiakban és azok valódi békes szándékaiban, támadásra gondolnak, ezt pedig legjobb fenyegetésekkel megelőzni, illetve elfojtani. Amikor a szovjet vezetők gyengének érzik magukat, akkor ordítanak és handabandézni kezdenek. Ez az egyik oka az általuk elindított fenyegető papír ofenzívának. Ezért látták ki a két mesterséges bulgót is a világűrbe.

A másik oka a szovjet állandó és megújuló fenyegetésének, hogy a hadászati terveit teljesen át kellett állítani. Ezideig ugyanis a súly mindig az ugynevezett "klasszikus fegyverekkel" felszerelt szárazföldi csapatokra volt fektetve. Azt tervezték, hogy az bírás fölényben lévő szárazföldi csapatokkal Nyugat-Európát lerohanják. Ha pedig ez a terv végrehajthatott volna, úgy Amerika is megbénult, mert nem teheti azt meg, hogy saját szövetségeseit atombombákkal kiirtsa.

A nagy terv a lezajlott forradalmi megmozdulások következtében azonban kútba esett. Ha a Kelet-német, lengyel és magyar hadsereget megbízhatatlannak kellett minősíteni, vége a lerohanási tervnek. Megbízhatatlan szövetségeseikkel és partizánokkal a háttérben, nem lehet

háborút viselni. Védőezerni és szaporítani kell a legmodernebb atom- és rakétafegyverek minden fajtáját.

A Szovjetunio szándéka: mindazt, amitől az Egyesült Államokkal szövetséges országokat elrettenteni akarja, a csatlós államaiban megvalósítani. A legmodernebb fegyverekkel ellátott támaszpontokat - mint kilövő helyeket - olyan közel feltetni nyugatra, a vélt ellenség felé, hogy a nyugatiak támadó hadműveleteit lehessék, illetve megelőzzék. A fenyegetőző jegezőkkel, rádió-üzenetek és levelek a szovjet által elindított diplomáciai csata eszközei és nem kétséges, hogy a Szovjetunio atom- és rakéta állomásait a közel jövőben az Elba, az Odera és a Lajta mellett felállítja. Talán ezt a célt szolgálta a közelmúltban Zsu'low tábornagynak, a szovjet nép hősiének, elcsúsztatása is.

Bizonyossággal megállapítható azonban a szovjet fenyegetőzések kettős célja: 1./ A gyengései időszak alatt a saját félelem álcázása. 2./ A támadó szándékának a nyugatiakra való hárítása. (Részben a Salzburger Nachrichten 134/1957.sz.-ből.)

oooOooo

SZABAD VÉLEMÉNY NYILVÁNTÁS JUGOSZLÁVIÁBAN.

Djilas Milovánt, Jugoszlávia államfő-helyettesét, aki 25 év óta vezetőserepet játszott a jugoszláv kommunista pártban, a múlt évben 3 évi fegyházra ítélték, minden viselt tisztségétől megfosztották, és lízárták: a pártból, mert egy amerikai újságban heves támadást intézett Tito-ellen, a magyar szabadságharc alatt tanúsított magatartása miatt.

Djilas "Az új társadalmi osztály - A kommunista rendszer elemzése" címen könyvet is írt, amelynek kéziratát büntetésének töltése közben kicsempésztek az U.S.A.-ban, ahol az f.évi augusztus havában, angol nyelven kiadásra került.

A szerző, mint a kommunizmus minden féltett titkának alapos ismerője, az említett művében megállapítja, hogy a kommunizmus a világ-történelem legnagyobb csalása, megbűnbözőbb rendszer, és legembertelenebb kizsákmányolója a népeknek, amely ezeknek rabszolga sorsban való tartása nélkül egyáltalán nem létezhetne. Megjósolja annak közeli pusztulását és a marxizmus bukását.

Eltökintve Djilas könyvétől, ma már a nyilatkozataikban nagyon tartózkodó szovjet szakértők és megfigyelők is igen valószínűnek tartják, hogy még a mai generáció megéri a marxista uralmi rendszer összeomlását. Ennek a meglátásnak az alapja, hogy Marx, Engels és Lenin elgondolásai a való élet törvényein hajótörést szenvedtek. A történelem tanúsága szerint eddig minden olyan rendszer, amely megkísérelte a történelmi folyamatot, az emberiség életét és gazdasági fejlődését bizonyos merov és erőszakolt elgondolások szerint megváltoztatni, megbukott. Minden ilyen kísérlet életképtelennek bizonyult, bármilyen jelszavak alatt kezdeményezték vagy folytatták is azt. A bolsevizmus sem lehet kivétel!

Annak oka, hogy a bolsevista rendszer mégis már 4 évtizede tarthatja magát, egyrészt a nyugati hatalmak - elsősorban is Amerika és Anglia - naivságában, hiszékenységében és nem utolsó sorban téves politikai elgondolásában rejlik, másrészt a féltelen terror és állandó olnyomatás kiagyalt technikája tette lehetővé azt, hogy a bukás évekre, sőt évtizedekre kitolódhatott.

Djilast október havában tartott zárt tárgyaláson az ugynevezett jugoszláv bíróság újabb 7 évi börtön-büntetésre ítélte, mert az ismertett könyvében irrotakkal megsértette a jugoszláv államot, s csorbította annak külföldi tekintélyét.

Igy néz ki a szabad vélemény nyilvánítás, mint az alapvető emberi jogok egyike, Jugoszláviában!

Közben - legalább is a történésekből követhetően - (Kruscsew közel múltbani tárgyalása Titoval Romániában, román kommunista kezdeményezés új balkán blokk kialakítására, szovjet kölesön s azzal gazdasági szerződéses stb.), növekszik a szovjet befolyás Jugoszláviában a legújabbban Moszklvában kiadott s a jugoszláv küldöttség által alá nem írt kommunista összműködést tartalmazó deklaráció ellenére is. Tito jól tudja játszani még mindig szerepét.

De minden hiába; és hiábavaló a Kreml urinak kérézése, fenyegetőzése, hogy olyan távra kerüljünk, amellyel a föld minden zugát elérhetik és tömegszárlásokat rendezhetnek; hiába lótték fel a világ-

ürbe e sorok írásakor még mindig száguldó két mesterséges holdat, a múlt év október óta történt események, de meg Djilas nem rég kiadott könyve is, ez a börtönből kilőtt "szellemi rakéta", alapjaiban rázták meg a kommunizmust, amely halad a megsemmisülés felé, és ez a folyamat már csoda fegyverekkel sem állítható meg!

oooOooo

"A GUNY AZ EGYETLEN FEGYVER, AMI ELLEN NINCS VÉDELEM!"

Mi volt a magyar forradalom?

12 évi szeminárium záróvizsgálója.

Mi volt a 48 órás sztrájk?

12 évi túlóra csusztatása.

Mi a tank?

Hernyótalpas népnevelő.

Mi a szemtelenség?

Ha egy magyar kis gyerekek megkéri a szovjet harcokszíókat, hogy töltsék meg az üvegjét benzinnel.

És mi a bátorság?

Ha adnak is neki!

Hol van a legnagyobb futball pálya?

Budapesten, mert minden kapuban egy puskás öcsi áll.

Milyen lovon vonult be Árpád Magyarországra?

Fehér lovon.

És Kádár Budapestre?

Sepilovon.

Kádár beszélget a gyerekekkel. Az egyik gyerek megszólal: Kádár bácsi játszunk valamit. Jó, felel Kádár, de mit játszunk? Szembe-köpősdit, felelik a gyerekek.

Kádár három kérdést tesz fel a cigánynak: Hol fog kezdődni a háború? Túl az Operencián... felel a cigány. Na és hol fog végződni? Valahol a Volga mentén... hegedüli a cigány. És mi lesz velem? Magas jegenyefán... huzza a cigány!

Kik a legbátrabb katonák?

A magyarok. Fegyver nélkül megtámadták az oroszokat, és puska-lövés nélkül megszállták egész Austriát.

Mi is az a szovjet által állandóan hangoztatott koexistencia?

Erre a kérdésre az alábbiakkal felelünk: Fedor Feodorovits Mihailow sztahanowista Leningradban ellátogatott az állatkertbe. Ott látja, hogy egy farkas és egy bányász közösen vannak egy ketrecbe zárva. Mélyen meghatva fordul az állatok ápolójához: "Ápoló elvtárs, ez a természet csodája". "Oh, nem csoda ez kedves elvtárs" - válaszolja az "őr, "ez a koexistencia". "Nagyszerű megnyilvánulása ez a koexistenciának a világ példát vehetne erről", válaszolja az élmunkás. "Igy van", igazolja az ápoló "csak hogy a bányászt naponta pótolni kell".

oooOooo

HAZAI LEVÉL EGY NAGYAR BARATNÓTÓL.

Kedves Mártikám! Meghatottan és az örömtől könnyes szemmel olvastuk igen várt és kedves leveledet, amelyet a kedves kis lépekkel együtt október 30-án kaptunk meg.

Rossz címet írtál ugyanis, de szerencsére ez a cím az épülő házunk közelében van, így ismertek minket és eljutott hozzánk a levél. Sajnos, a levélben nem volt dátum, így fogalmam sincs, hogy mikor adhattad Te fel? Sietek megválaszolni, hogy mielőbb megnyugtathassalak Téged...

Ebben a levélben olyan kedves, olyan életbevágó dolgokat írsz meg nekem, amelyek mellett minden-minden eltörpül, és egy marad a fontos: a Te gyermeked...

Leveledből kitűnik, hogy az Utrechttbe címzett leveleimből legalább ötöt nem kaptál meg tőlem, mivel tartalmukra nem térsz ki. Szinte sajnálom, hogy legalább az utóbbi leveleimet nem kaptad meg; ha azt kézhez vettéd volna, nem okozott volna gondot Neked az, hogyan írd meg ezt a nagy újságot.

Ismerheted felfogásomat, és ismerhetsz engem: mindig szívem szerint ítéltem meg a dolgokat, soha nem a farizeusok, az álszentesek, a mellébeszélők sokszor embertelen felfogása szerint.

./.

Ennél a nagy eseménynél, amelyről tudósítottál, szívem egész szeretetével köszöntelek Téged, az Édesanyát, ainek volt bátorsága a bizonytalanság, a megmértés, az elbűléstől szemben az életet választani... Az életet választottad, a Gyermeked választottad, és ebben a nagy s néhez küzdelemben Te maradtál a győztes... Gyermeked hűségese elhallgattatja az álszontok síránhozását, és az ő mosolya egyedül csak a Tied...

Ugy-e, szép az élet?... Milyen jó tudni, hogy van valaki, aki egészen a miénk; akit senki túlnéni el nem vehet; mert gyermekünk, aki velünk és maga a Teremtő Isten az, aki felmagasztal minket, édesanyákat, amikor mintegy részosévé tesz az ő töremsz hatalmának...

Ebben a tudatban elhaltak a szöbészéd, elcsitulnak a családtagok esetleges szemrehányásai; most már csak ő van és csak az ő nyugalma a fontos... Aluszik a kedves gyermek, s Te ott ülsz mellette, hallgatód a szívednek édes szuszogását... Közben elgondolkozol a jövőről; már nem is a Te jövődről, hanem az ő jövőjéről...

Tudom, hogy nehéz édesanyának lenni... hogy nehéz embernek lenni... hogy nehéz egyedül lenni... de minden nehézségen át fog Téged segíteni a szeretet gyermeked iránt...

Kézről-kézre adogattuk a kedves képeket, és örültünk a Ti örömtöknök. Mama és férjem is nagyon meghatottak voltak, és a kis "Otka" is (így hívja magát) rögtön megismerte a kis babát, sok - sok puszikát adott neki a képen.

Drága kicsi fiam, ebben a hónapban lesz ő is két éves már. Nagyon szeret engem és r gaszködik hozzám. De most már Te is tudod, hogy mennyire szavak ezek csak mind, hiszen egy költő mellene, aki megénekelni tudná azt az érzést, amelyet egy Édesanya érez akkor, amikor gyermekéről van szó...

Itt nálunk már behűszöntött az ősz, még nincs hideg, de a falevelek már hullanak és néha ködösek már a reggelek is. Délutánonként, a már sötétedő szürkületben egyre több árnyat látni a tetőtől felé néve kapákkal és gereblyékkal, hogy rendbeszedjék a sírokat, szeretteik sírját... Bizony múlik az idő... Halottak napja van... Amint Ottóval közeledünk az Új-temető felé, már késő délután van, és az autóbuszok lámpákkal közlekednek...

Megkapó látvány, amint a nagy, fákkal szegélyezett terület fölött a szokásos sötétes helyett ma halvány-rózsaszín fény dereng... Az ezer és ezer gyertyácska fénye, amit a megyclet és az emlékezés gyújt meg a sírokon, visszavetődik a fák alján, megszinesíti a fák törzsét és leveleit; visszatükröződik a sírok körül foglalatostokók merengő, elgondolozó és solszor könnyes szemén...

Mi hozza ide az emlékezésnek ezeket az árnyait?... Csak állnak mozdulatlanul, összekulcsolt kézzel az egyre fogyó fényben, az egyre növekvő sötétben... imádkoznak...

Mi is ott állunk meghatottan a sírnál, Édesanyád sírjánál... Fehér krizantémokat és egy szerény koszorút világít meg a kicsiny gyertyácskák rozskető fénye... Nézzük a sírt és Reátok gondolunk... s amint így könnyfátyolos szemmel elt nédünk a gyertya lángjában, szinte nem csak mi vagyunk ott... Ott álltok Ti is mindnyájan, s sorban elhelyezitek az emlékezés fehér virágait... Közben egyre sötétebb lesz, a gyertyák fénye is egyre fogy... Este van már... halk, surlódó nessel hull le a fákról egy-egy levél... Vagy talán a Ti lépteitek távoztak újra el?... Ki tudja... Ismét csak mi ketten vagyunk, s mi is neki indulunk a novemberi ködnek a többi árnyal egyútt...

Sírsz Mártikám?... csak sírj... Látod, az emberi természet még ebben is önző egy kicsit, ilyenkor mindig magunkat síratjuk; síratjuk a magunkra hagyottságunkat, az egyedül maradásunkat, kicsit talán az emlékeinket...

Töröld le a könnyeidet... Te már nem vagy egyedül... Gyermeked van melletted, s az ő mosolya erőf fog adni az élet nehézségeinek olviseléséhez, ahogy a mi Édesanyáink hozták meg áldozatukat egykor értünk... Az élet rendje ez, hogy a nyár dús aratásában benne van az ősz szomorúsága, a tél elmulása, de benne van az új tavasz új rügyfakadása is...

Mindnyájan nagy örömmel olvastuk, hogy olyan kedves körülmények között nevelheted kisfiadat, hogy jól vagytok, hogy mindnyájan egyútt vagytok. Sok szeretettel köszöntjük kedves Édesapádat, Lacikát, s adjátok át szerető üdvözlötünket a kedves Tantimnak és keresztmamának,

a kedves ismerőseiteknek... Igy ismeretlenül is szívünkbe zártuk mind, mert szeretnek Titeket, és segítik lépteiteket az új életben.

Magad pedig Mártikám, biztos légy abban, hogy együttérzésünk és szeretetünk nemhogy csökken, hanem még erősödött. S Az, aki nem a szavakat, hanem a szívet telinti, bizonyára meghallgat minket, és megadja mindnyájotoknak erőfeszítéseitek jutalmául a boldogulást és a boldogságot is...

Sok szeretettel üdvözlünk mindnyájotokat, és csókolak Téged és kisfiadat szeretettel:

Aláírás.

oooOooo

A CSENDŐR-FELESÉG SZOLGÁLATBAN.

-Talán szolgálatban voltál Apus?- kérdezte az őrsparancsnokot felesége a kiskapuban.

-Nem szívem, nem voltam szolgálatban- válaszolta a férj, mint-ha gondolkozott volna a kérdésen. -Nem voltam... ismételte, miközben belépett a konyhába. -De ma egy kissé felszaporodott a munkám, s nem akartam félbe hagyni. Nincs semmi különös?- kérdezte, körültekintve a helyiségben.

-Nincs, nincs, csak tudod... a Győzővel újból meggyült a bajom, nélküled nem akart elaludni.-

-Sajnálom, de csak nagyobb baj ne legyen. Lassan majd megszokja az elalvást nélküled.-

A feleség ezalatt feltárlta az ételt, és vacsorához ültek.

A családban megszokott volt, hogy csak a feltétlen szükséges beszéd hangzott el étkezés alatt. A ház asszonya azonban úgy találta, hogy még a szokottnál is kevesebb beszéd mellett fejezték be a vacsorázást.

Félféle gonddal kezdte leszedni a terítéket, miközben aggodó tekintettel kutatót férje arcvonásai között, aki gondolataiba elmerülve nézett maga elé.

-Fáradt vagy? Elkészítsom az ágynak?-kérdezte félreértésért, hogy férjét egy pillanatra megszabadítsa gondjaitól.

-Nem vagyok fáradt Anyus. Csak folytasd a munkádat, még olvasni akarok- miközben feleségére pillantott.

-Örülök, hogy tévedtem, de egy kicsit szótlan vagy. Azért gondoltam...-

-Sárikám- emelkedett fel helyéről a férj s egy lépéssel feleségéhez közelédve folytatta: -Mogértelek... Azt akarod mondani, hogy nem vagyok a megszokott. Igazad van. De semmi sem történik ok nélkül. Az okozta a változást, hogy ma este egy fontos kérdésben kellett döntenem. Végre döntöttem, s most újból a régi vagyok.-

-Fontos ké-ér-dés-ben?- kérdezte csodálkozva a felesége, majd hirtelen hozzátette: -Szolgálati?...-

-Az.-

-Akkor...-

-De igen... érdekelni fog. Ugyanis az volt előttem a kérdés, hogy egy szolgálati ügyet közölhet-e Veled, vagy sem?-

Az asszony meglepővé tekintett az úrára.

-Nem értelek? Vajjon mi teszi szükségessé, hogy velem szolgálati ügyet közölj öt év után először?-

-Mindent elmondok szívem, s majd mindent meg fogsz érteni. De szeretném, ha előbb befejeznéd a munkádat, hogy nyugodtan megbeszélhessük az ügyet.-

A kíváncsiság gyors csokolásra serkentette a csendőr feleséget, s alig pár perccel később szót foglalt férje mellett.

-Itt vagyok, kezdhetjük- mondta mosolyogva.

-Sárikám, sejteted, hogy nem ok nélkül szándékozom előtted feltárni az ügyet, amely lényes családi dolog. Éppen ezért előzőleg felhívom a figyelmedet szigorú titoktartásra.-

-Értelek Gézá, bízzál bennem!-

-Ismered Alacsiékat, akik a kovácsmester házával szemben laknak?-

Az asszony lehunyta a szemét, hogy maga elé képzelje a kovácsmester házat. Pár pillanat után lassan ismételte: -Alacsiék?... Ha jól emlékszem fiatal házaspár. A férj 30 év körüli, magas, derék ember. A fe-

lesége pár évvel fiatalabb, szintén magas, barna asszony. Ugy tudom két kis gyermekük van. -

-Ők azok, jól ismered őket. Alacsiné ma este felkeresett az őrsön s panaszolta, hogy már több alkalommal tettenérte férjét, amikor kertjűl: kerítésén át beszélgetett a szomszédjukban lakó fiatal özvegy menyecskével. -

A feleség meglepőáve az urára tekintett, majd tenyerét hirtelen a szájára szeritotta, hogy az eszébe villant gondolatát ki ne mondja. A férj csendesen tovább folytatta:

-Nem a féltékenység beszél belőlem tisztahelyettes ur, de félek a falu nyelvéből, a szegényből. És csak úgy folyt a panasz a könnyeivel együtt a szegénynek, mint a megáradt patak. Ő tudja, hogy a csendőrség tehetetlen ilyen ügyekben, de eljött tanácsot kérni, mert senkiben sem bízik; a szülői előtt pedig nem meri feltárni az ügyet, mivel azok ellenezték házaságukat. Amint mondotta, előbb még gondolni sem mert arra, hogy eljöjjön az őrsre, de később, mintha valaki állandóan unszolta volna erre. Így... szegény asszony. Elképzelheted, hogy mit jelentett nekem tehetetlenül végig hallgatni a panaszát. Mintha a szívemben tört forgattak volna. -

Az utolsó szavakat már úgy ejtette ki, mint akinek nehezére van a folytatás. A csendőrnő felsóhajtott:

-Te jó Istenem! Mit hall az ember. Szegény asszony, elképzelem mit érezhet. -

Szavait néma csend követte, gondolatban mind a ketten kirepültek a négy fal közül.

-De Sárirkám- szólalt meg elsőnek a férj -tudod miért mondtam el Neked ezt az ügyet? Azért, mert én, mint férfi, nem sokat értek az ilyen szívszaggató ügyekhez, de időm sincs arra. Ellenben Neked, ha valami okos dolog jutna ez ügyvel kapcsolatban az eszedbe, úgy azt megbeszéljük, s ha jónak találjuk, hozzá fogunk a sérelem orvoslásához. De figyelmeztetek, hogy tudom nélkül ne feledj semmi sem. -

-Isten ments, hogy visszaéljek a bizalmaddal! Most azonban enged meg, hogy az ügyvel kapcsolatban nyilatkozzak. Személyesen ismerem a fiatal özvegyet, a szépek közé tartozik. Ezért nem csodálom, ha a férfiak igyekeznek a közelébe férkőzni. Minden héten újabb és újabb kérdője van. Tehát módja és alkalma van egy a válogatásban, mint a férjhezmenetelhez. Ezért velem szemben nem merek rosszra gondolni. Az pedig kétes előttem, hogy éppen Alacsi tetszenék neki. Férjes ember, talán inkább felduzzadt féltékenységről lehet szó Alacsiné részéről, nem gondolod? -

-Lehetséges, de én a panasz orvoslását tartom kötelességemnek. Egyben felmerül előttem a kérdés, hogy miért nem megy férjhez? Miért beszélget feltűnő módon Alacsival? És amint mondják: "Az ördög nem alszik." -

-Igazad van... Miért nem megy férjhez? Annak valószínű, oka van. Erre eddig nem is gondoltam. Ha alkalmam nyílik, időt fordítok ennek a kérdésnek a tisztázására. -

-Ugy látom teljesen megértettél mindent kis szolgám? - kérdezte kissé felfrissülve az öpk. tréfásan.

-Tiszta előttem az ügy, megyek elkészítem az ágyat- válaszolta a ház asszonya, s azal átstietett a szobába.

Másnap a kis Győzőnek kedvezett a szerencse: Édesapja közelében hunyta álomra szeméit, melyre az édesanyja már a vacsorázás befejezése óta várt. Nyomban beszédbe is kezdett:

+Gézám, Alacsiék ügyével kapcsolatban azt tartom a leghe-lyesebb megoldásnak, ha az özvegyet férjhez adni sikerülne. -

-Az valóban győkezes megoldást eredményezne- válaszolta a férj, mosolygva felesége bölcsességén, -de hiszen Te mondtad, hogy a sok kérő közül egy sem érdekli. Hogyan gondolod mégis férjhez adni? -

-Nehéz dolog igaz, de nem reménytelen. Ugy gondoltam, hogy ha megkérné olyan férfi, aki neki megtetszik, férjhez menne hozzá. Ilyen gondolatok olvezettek a falumbeli nótás Tóth Gyulához. Nem tudom, hallottál-e róla? -

-Nem hallottam róla semmit. -

-Gyula jó megjelenésű, szép szál legény. Ennek tudatában 5-6 évvel előbb megírta a gazdag Subor Bálint lányának a kezét. A leánynak ekkor már udvarolt a jelenlegi férje, ezért Gyulát kiköszörözte. Gyula

annyira szívére vette a dolgot, hogy többé nem foglalkozott nőiülési kérdéssel. Már közel van a harminczhoz, de még mindig nem tudták megházasítani, pedig az édesanyja a robuságukkal karöltve fáradozik annak érdekében. Bízom abban, hogy az özvegynek megtetszene Gyula, azonban a két falu közötti nagy távolságot nem tudom hogyan volna lehetséges leküzdeni? A férjnek tetszett a felesége kieszelt terve, átölelve biztatni kezdte: -Ah l'ellem Sárkám, ismerem én jól az én kis feleségemet... Nem volt még arra példa, hogy megállt a fél uton, vagy onnan visszafordult. Ha a tervezetteddel eddig eljutottál, amelyet helyesnek találod, tudom jól, hogy a megvalósítást esetleg gátló akadályokat is leküzdöd.

oooOooo B.76. (folytatjuk)

KÖZLEMÉNYEK, HÍREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A NATO-csúcsértekezlet előtt. A NATO állandó tanácsa elhatározta, hogy december 16-án megtartják az atlanti szerződésben résztvevő 15 állam csúcsértekezletét, tekintet nélkül Eisenhower elnök betegségeire, amit akadályoztatása esetén Nixon alelnök helyettesít majd. Reméljük, hogy ez az értekezlet jelentős határozatokat hoz majd az oly régen kívánatos együttműködés terén, amelynek nemcsak katonai, hanem politikai és gazdasági síkon is be kell következnie, ha elérni akarják azt, hogy a Szovjetuniótól a kezdeményezést átvegyék és ne kényszerüljenek továbbra is a kiagyalt, meg nem szűnő szovjet sakkházások elhárítására teljes erejüket befecsérelni. Talán a szovjet technikai felkészültséget bizonyító mesterseges holdak kilövése rádöbbentette a feltétlen szükséges együttműködésre a NATO tagállamait.

Az Észak-Magyarország c. napilap vezetőikre bírálja a miskolci pártszervezetet abból az alkalomból, hogy "személyes intrikák szétforgácsolással fenyegetik". A miskolci kommunisták -írja a lap- nem teljesítik a párttal szemben kötelességüket, hanem cselekedeteiket öns érdekük irányítják. Vajjon Miskolcon is oly sok megbízható tagja van Kádár helytartó pártjának, mint azt fennhéjázva kiáltják?

Magyarországról érkező utasok arról számoltak be, hogy Budapesten terjedő hírek szerint megkezdődött Maléter Pál tábornok titkos pere. Vele együtt állítólag a bíróság elé állították Kovács István tábornokot, aki Nagy Imre kormányának idején vezérkari főnök volt, Kopácsy Sándor volt budapesti rendőrfőnököt és Szabó Dénes ezredest. Nevezettek a vád szerint kémkedtek, hazaárulást követtek el, meglisérelték megdönteni a népi demokratikus rendszert és a nyugati hatalmak Budapestben működő katonai attaséitól tanácsokat és utasításokat fogadtak el.

Érdenes megjegyezni, hogy Kovács István tábornokot Moszkvában képeztek ki, Kopácsy Sándort pedig sok éven át hírhű kommunistának ismerték.

A Reuter hírügynökség közlése szerint Budapesti hivatalos helyen nem cáfolták meg azokat a híreket, amelyek az elmúlt hetekben a magyar szellemi élet számos tagjának letartóztatásáról szóltak. A letartóztatottak között van Kosáry Domonkos, a budapesti egyetem volt történelem professzora és Keresztúry Dezső, a második világháborút követő évek közoktatásügyi minisztere is. Találgatások szerint e letartóztatások célja az, hogy megfélemlítse a magyar szellemi élet résztvevőit, akik hajlamosak azt hinni, hogy a forradalom utáni felelősségrovonás ideje elmúlt már.

A Népszabadság c. napilap november 28-iki számában követelte, hogy tartassanak tisztogatást a Magyar Ügyvédi Kamarában. Azt állítja, hogy a tagok között számos ellenforradalmár és fasiszta van.

A MTI jelentése szerint kivégezték Szörtsey Istvánt, aki részvett a Kilián-laktanya védelmében az októberi felkelés idején. Nevezettet a törvényszék eredetileg életfogytigla i börtön büntetésre ítélte, de a Legfelsőbb bíróság az ítéletet halál büntetésre szigorította. Az indokolás szerint Szörtsey rovott múltú, izenkilenczer volt büntetve és a felkelés idején több ember meggyilkolásában résztvett.

=====
Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a D.L.-re a közp. segélyalapra.
=====

Az angol rádió december 7-ki magyar nyelvű híradása szerint Budapesten legújabbán kivégeztek 6 egyetemi hallgatót, mert röpecdüléket terveztek, melyekben követelték, hogy az oroszok hagyják el Magyarországot. Az angol politikai pártok vezetői tiltakoztak a Kádár féle helytartó tanácsnál a kivégzések és az újabb letartóztatások ellen. De mit ér a tiltakozás egy olyan ugynevezett kormánytól, melynek tagjai nem ismernek Istent, erkölcsöt, szabadságot és felebarátot! Tettek ellenének, melyekre még mindig nem szánta rá magát a nyugati szabad világ.

Az ENSZ hírlón megbizottja a magyar ügyben, Van herceg nyilvánosságra hozta, hogy férédozásaí hajótörést szenvedtek, mert sem Gromyko orosz, sem Horváth magyar Külügyminiszterek nem voltak hajlandók az ügyben tárgyalást kezdeni vele. A herceg közel jövőben az ENSZ Közgyűlésnek számol be kísérletezéseiről. Biváncsion várjuk, hogy mi lesz ezután a közgyűlés határozata, mert nem engedhető meg, hogy egyes tagállamok semibe se vegyék a többség által hozott határozatokat.

A Bajtársi Levél támogatása az utóbbi időben lényegesen csökkent, minek következtében a F. évben már nem jelenhetett meg havonta, hanem több ízben összevont példányokban és az eddiginél kisebb terjedelemben. Meggyőződésünk, hogy Bajtársaink többsége fenntartani óhajtja ezt a szellemi kapcsolatot, mely a világ minden tájára szétszórt magyar csendőrökkel tart fenn összeköttetést. Kérjük tehát az anyagi hozzájárulás fokozását, hogy célunkat továbbra is teljesíthessük. Ha ez be nem következne, úgy lényegtelenek leszünk már 1958. január 1-től az eddigi példányszámok csökkentésére, s nem küldjük lapunkat szétszórtan élő, csoportokhoz nem tartozó olyanoknak, akik évenként át semmit nem áldoztak a B.L.re.

Dr. F. K. Canada. Bajtársunkat kérjük, hogy még szeptemberi levelében jelzett célját mielőbb juttassa el hozzánk közlés végett. Itt hívjuk fel összes Bajtársaink figyelmét arra, hogy mindenkitől szívesen fogadunk címeteket, melyek közös célunk munkálását, csendőr szellemiségünket és magyarságunkat élesztgetik, ápolják.

Dr. R. B. Cleveland. Kérjük Bajtársunkat, hogy mielőbb hajjon segítségünkre, mert ez év május óta semmi hírt nem kaptunk tőle! Híradása azért is fontos volna, mert a B.L.-el kapcsolatos fontosi felhívásunkra azt is szeretnénk tudni, hogy a jövőben hány példányban küldjék neki lapunkat?

Isten megylemében és áldásaiban gazdag karácsonyt és az eddigieknél a magyar jövő szempontjából reményteljesebb új-éstartót kívánunk összes Bajtársainknak és Olvasóinknak.

oooOooo

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. ADDRESS-CIM: B.L. Szerkesztősége.

UTRECHT. Merwedekade 183 bis. Nederland.

Druckwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Aán Heer
Mr. dr. Béla R E K T O R
Mrs. 376. Eddy Rd.
Herrn CLEVELAND 8. Ohio.

U. S. A.

